

[Wilhelm]

energipolitik, uddannelsespolitik, miljøpolitik eller trafikpolitik.«

Det er debatoplæggets hovedkonklusion. Man ønsker ikke en særlig sektorpolitik for industrien, men derimod, som det kaldes, en industriorienteret samfundspolitik, og det betyder, som det præciseres, at industrihensynet skal være styrende, når man overvejer pensionsreform, ny boligpolitik, trafikprojekter, energiplaner osv. Industrien har ikke noget imod styring, fastslås det. Det skal naturligvis være industrihensynet, som skal styre, men så er det også i orden med styring.

For at der ikke skal herske tvivl, så skæres det ud én gang til: »Men selvfølgelig må den generelle konsekvens være, at der lægges en dæmper på andre hensyn eller krav inden for samfundspolitikken, kommunalpolitikken indbefattet, i det øjeblik, industrihensynet inddrages som et gennemgående hovedhensyn i beslutningsprocesserne.«

Hvad dette så betyder på de konkrete områder, uddybes derefter. Der kræves f. eks. »en mere erhvervsrettet uddannelsespolitik«. Og om de miljøproblemer, den industrielle udvikling har påført samfundet, hedder det: »I miljøpolitikken bør industrien spares for et urimeligt misforhold mellem miljøinvesteringernes bekostelighed og rensningseffekten.«

I VS er vi meget enige i denne analyse. Skal det kapitalistiske samfund overleve, så må væksten, den økonomiske vækst, gøres til altings målestok. Og denne vækst har intet med behovstilfredsstillelse, med velbefindende eller med velfærd at gøre, det er en vækst, som snævert knytter sig til merværdiproduktionen; pasningen af vore børn, gamle og syge, uddannelsessystemets mere sociale og kulturelle funktioner, placeringen af arbejdspladserne i forhold til beboelseskvartererne, sikkerhedsaspekterne i trafikplanlægningen, miljøhensynet ved energiplanlægningen, alt dette er uden interesse, ja, det står nærmest i vejen for væksten. Om produktion består af boliger eller af F-16 fly, kan væksten ikke tage sig af. Den har det godt med hvad som helst, blot industrihensynet er styrende. Det er en bekvem målestok, denne vækst. Den fremviser de fineste resultater for samfundets succes, samtidig med at middelalderen for menneskene i dette samfund falder støt, som det har været tilfældet for mænd her i landet i den sidste halve snes år. Allerbedst har

væksten det i Japan, hvor industrihensynet er kommet så vidt, at teenagere i stort tal bukker under for det og tager livet af sig.

Det er betingelserne for kapitalismens overlevelse. Det er VS ganske enig med Industrirådet om. Vi drager blot den stik modsatte konklusion: et samfundssystem, som stiller sådanne betingelser, må ikke få lov til at overleve. De mennesker, hvis liv skal forløbe under sådanne vilkår, og først og fremmest lønarbejderne, som det går hårdest ud over, må i simpelt selvforsvar vælge dette system.

Der er ting i oplægget fra Industrirådet, som virker urimelige. Det er, som om forfatterne, direktør Nils Foss, direktør Olav Grue, direktør H. K. Jørgensen, direktør Poul Madsen, direktør Erik Møllerup, direktør Knud Overø og direktør Poul Svanholm, under forsæde af direktør Brüniche-Olsen, antyder eller indirekte beskylder de politiske partier, folketinget og først og fremmest regeringen for ikke at lægge tilstrækkelig vægt på industrihensynet. Det er altså ikke retfærdigt. Nå ja, der er måske nogle flippere i socialdemokratiet, og der er måske også et par stykker i andre partier, som ikke har forstået kapitalens behov, som direktørerne kalder landets behov. Men de tunge drenge, de afgørende, de ansvarlige, dem kan man ikke med rette bebrejde noget.

Gør man måske ikke med timereduktion, med forhøjelse af klassekvotienterne, med adgangsbegrænsning, med stopprøver, med studieplaner og institutstrukturer og styrelsesforslag og eksterne rektorater, hvad der med rimelighed kan forlanges, for at skubbe de idealistiske grundtvigske og Jørgen Jørgensenske uddannelsesvisioner i baggrunden til fordel for industrihensynet? Har man måske ikke med indførelsen af kontraktforskning og bevillingsreduktion for grundforskning jodet de naive forestillinger om forskningens uafhængighed og kosmopolitiske frihed til fordel for industrihensynet? Har man ikke tydeligt demonstreret industrihensynet i trafikpolitikken? Har man ikke demonstreret sin enighed med de herrer direktører, når man trods massearbejdsløshed i byggefagene, som kunne gøre et øget boligbyggeri samfundsøkonomisk næsten gratis, har halveret byggeriet? Når man trods massearbejdsløsheden har fyret 5.000 på daginstitutionerne? Når man trods massearbejdsløsheden laver personaleloft i sundhedssektoren og reel ind-